

Randi Jerger 1920-2016

TEKST

Sverre L. Nielsen

PUBLISERT 1. april 2016

Randi er gått fra oss.

Randi Jerger, tidligere kontorsjef i Norsk psykologforening, døde 17. februar i sitt hjem, 95 år gammel. Med det har Psykologforeningen mistet sin første ansatte, sin eldste pensjonist og et æresmedlem.

Randi ble tilsatt som deltids «kontorassistent» i 1957. Som den eneste ansatte frem til langt utpå sekstitallet og som kontorsjef deretter var hun den som best hadde oversikt over lover, tariffavtaler og utdanning for psykologer samt alle Psykologforeningens aktiviteter. Hun svarte på spørsmål og veiledet i vanskelige saker. Kanskje ikke så rart at mange mente at det var Randi som *var* Psykologforeningen.

Sammen med engasjerte tillitsvalgte var hun helt sentral i oppbyggingen av Psykologforeningen som fagforening og profesjonsforening. Det var først og fremst Randi som stod for kontinuiteten. Alltid lojal og fokusert på oppgavene som var tillagt foreningens sekretariat.

Da foreningen etter hvert fikk råd til å tilsette topptillitsvalgte på deltid i sekretariatet, og etter hvert heltids frikjøp av leder (president), øste hun generøst av sin erfaring, og ble en god veileder og støttespiller. Hennes klokhet og innsikt i organisasjonens viderverdigheter og utfordringer internt og eksternt kunne fått enhver organisasjonskonsulent til å blekne.

Randi visste alltid råd, og hadde opplevd det meste før. Med like mange tariffavtaler som foreninger med svære sekretariater, med våre spesialiteter og utvikling av dem, var vi helt avhengige av hennes store arbeidskapasitet.

Randi var alltid åpen for nye utfordringer. Hun tok i bruk tekniske nyvinninger så snart de ble tilgjengelige. I hennes tid gikk sekretariatet fra bruk av manuell skrivemaskin, stensiler for kopiering og manuelt medlemskartotek via faks til en digitalisert hverdag. Psykologforeningen var den første akademikerforeningen som anskaffet en datamaskin for medlemsregisteret, i 1983. Ikke mange år etter var Randi i gang med å skrive alt på data.

I 1987 pensjonerte Randi seg, samtidig som hun ble utnevnt til æresmedlem. Men hun ga seg ikke helt. Til hun var over 90 år gammel, leste hun korrektur på stillingsannonser i Psykologtidsskriftet. Hun har også vært gjest på samtlige landsmøter frem til 2010, 90 år gammel.

Randi hadde en sterk tro på hva psykologi kan bety for samfunnet, og på nødvendigheten av en profesjon med kvalitet og forsvarlig kompetanse. Det var hennes ledestjerne. Hun gikk aldri på akkord med den, og løftet nå og da en advarende pekefinger om hun mente Psykologforeningen valgte dårlige løsninger. Sa hun sin mening, var det bare én gang. Alltid var hun lojal mot den politikken og de veivalgene som ble valgt av styret og landsmøtet.

Randi kjente de fleste psykologene inntil slutten av sekstitallet, da det begynte å bli flere psykologer og medlemstallet steg til over 300. Men hun hadde fortsatt oversikten, og det ble etter hvert mange tillitsvalgte, sentralt og lokalt, som møtte henne, og som vil huske henne som et stort menneske, kunnskapsrik og klok, med en vennlig og utadvendt form og et brennende hjerte for Norsk psykologforening. Hun vil alltid stå helt sentralt, som en ytterst betydningsfull person i foreningens historie.

For meg personlig ble Randi «mor», rådgiver og en god venn. Hennes identifikasjon med Psykologforeningen rustet aldri. Hun fulgte med i tidsskriftet og kommenterte. Da vi oppnådde likestilling med psykiaterne i psykisk helsevern, sa hun: «Der ser du. Vi fikk det til, selv om det tok lang tid.»

Takk, Randi.

Vi lyser fred over hennes minne.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 53, nummer 4, 2016, side 317

TEKST

Sverre L. Nielsen, Seniorrådgiver Norsk psykologforening